

νῆς, πολὺ πλούσιος καὶ πολὺ ἀγαπητός.
— "Ω! διατί νὰ μὴ τὸ 'ξεύρω τότε πῶς ἐπληροφορεῖσθε περὶ ἐμοῦ, εἶπεν εὐγενῶς ὁ Βορισῶφ.

— "Ω! τότε ἐπερνοῦσα ἀπὸ τὸ Παρίσι ἤρχόμουν ἀπὸ τὸ Λονδίνον καὶ ἐπῆγαίνα εἰς τὴν Γενεύην ὅπου μ' ἐπερίμεναν ὁ πληκτικώτερος ἀπὸ τοὺς στρατηγούς σας. Τότε μοῦ ἐπέρασε ἡ ἰδέα νὰ τὸν ἐρωτήσω γιὰ σᾶς. Βλέπετε πῶς εἶμαι εἰλικρινής.

— "Ω! σᾶς εὐχαριστῶ. Φοβοῦμαι ὅμως ὅτι δὲν μὲ παρέστησε μὲ τόσῳ καλῶ χρώματι.

— Προσεπάθησε. Φαντασθῆτε, ὅτι ἀφοῦ κατ' ἀρχὰς δὲν ἤθελε νὰ μοῦ πῇ τίποτε, μοῦ εἶπεν ἐπὶ τέλους ὅτι ἀνήκετε εἰς τὴν πολιτικὴν ἀστυνομίαν τῆς Ρωσσίας.

— Θὰ ἦτο ἀστείότης, ὑποθέτω, ἐπιθύρῃσεν ὁ συνταγματάρχης ἀποστομοθεῖς ἐκ τῆς ἀποτόμου ταύτης δηλώσεως.

— Ἀνόητος ἀστείότης, εἶπε καὶ ὁ Μουριατίν. Μῆπως εἶπε καὶ γιὰ μὲ ὅτι ἀνήκω εἰς τὴν μυστικὴν διπλωματίαν;

— "Οχι, φίλτατέ μου, εἶπεν ἡ κυρία, ἀλλὰ σᾶς ὀρκίζομαι, ὅτι δὲν ἡστέιζετο διόλου. Μοῦ ἐξήγησε μάλιστα καὶ τὴν ἀποστολὴν τοῦ συνταγματάρχου καὶ μοῦ εἶπε καὶ τόσας λεπτομερείας ἐπ' αὐτοῦ τοῦ θέματος.

Ἐπεται συνέχεια.

Αἰσώπου

KAPAMZIN

ΝΑΘΑΛΙΑ Ἡ ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΒΟΓΙΑΡΟΥ

Διήγημα

[Συνέχεια]

Ἡ Ναθαλία δὲν ἦτο εἰς χεῖρας ληστών! . . ἀλλὰ τίς λοιπὸν εἶνε ὁ μυστηριώδης οὗτος νεανίας, ἡ, ὁμιλοῦντες τὴν γλῶσσαν τοῦ Ὄσσιανου, ὁ υἱὸς τοῦ κινδύνου καὶ σκότους, ὁ κατοικῶν εἰς τὰ βάθη τῶν δασῶν;

Ἐξακολουθήσατε, παρακαλῶ, ἀναγινώσκοντες.

Ἡ Ναθαλία ἐθορυβήθη ἐκ τῆς ἀναφωνήσεως τῆς τροφῆς, ἐδράξατο τῆς χειρὸς τοῦ Ἀλεξίου, καὶ βλέπουσα αὐτὸν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, μὲ τινα ἀνησυχίαν, ἀλλὰ μὲ πληρεστάτην πεποίθησιν πρὸς τὸν ἀγαπητὸν τῆς καρδίας τῆς, ἠρώτησεν:

— Ποῦ εἴμεθα;

Ὁ νεανίας ἐθεώρησεν ὀργίλως τὴν γραῖαν, εἶτα ἀποτεινὰς τρυφερόν βλέμμα ἐπὶ τῆς ἀξιεράστου Ναθαλίας, ἀπεκρίθη μετὰ μειδιάματος:

— Εἰς χεῖρας ἀνθρώπων ἀγαθῶν, μὴ φοβοῦ.

Ἡ Ναθαλία ἡσύχασε, καθ' ὅτι ἐκεῖνος, ὃν ἡγάπα διέταξεν αὐτὴν νὰ εἶναι ἡσυχος!

Εἰσῆλθον ἐντὸς οἰκίσκου διηρημένου εἰς δύο δωμάτια.

— Ἐνταῦθα κατοικοῦσιν οἱ ἀνθρωποὶ μου, εἶπεν ὁ Ἀλέξιος, δεικνύων δεξιόθεν, ἐγὼ δὲ ἐκεῖ.

Ἐν τῷ πρώτῳ θαλάμῳ ἐκρέμαντο ξίφη καὶ πελέκεις, περικεφαλαίαι καὶ θώρακες, ἐν τῷ ἐτέρῳ δὲ ἴστατο ὑψηλὴ πασάς, καὶ πρὸ τῆς εἰκόνης τῆς Θεοτόκου ἔκαιε λυχνία.

Ἡ Ναθαλία ἔθετο ὡσαύτως καὶ τὴν εἰκόνα τῆς ἐκεῖ, προσνηχῆθη, καὶ ἡδέως θεωρήσασα τὸν Ἀλέξιον, ὑπεκλίνατο αὐτῷ ὡς πρὸς οἰκοδεσπότην. Ὁ νεαρὸς σύζυγος ἀφῆρσε παρὰ τῆς ὥραιάς τὴν ἀλωπεκὴν μηλωτὴν, ἐθέριε διὰ τῆς ἀναπνοῆς του τὰς χεῖράς τῆς, ἐκάθισεν αὐτὴν ἐπὶ δρυῖνου θρανίου, ἐθεώρησε τὴν ἀξιολάτρευτον του καὶ ἔκλαιεν ἀπὸ χαρὰν. Ἡ ἀξιεράστος Ναθαλία ἔκλαιεν ἐπίσης μετ' αὐτοῦ, διότι ἡ τρυφερότης καὶ ἡ εὐτυχία ἔχουσιν ὡσαύτως τὰ δάκρυά των.

Ἡ νεανίς ἐλησμώνησε τὴν περιέργειαν, ἡ μᾶλλον δὲν εἶχε τοιαύτην, γινώσκουσα ὅτι ὁ ἀγαπητὸς τῆς καρδίας τῆς δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἦνε κακός. Φεῦ! Ἄν ὁ κόσμος ὅλος ἐν μιᾷ φωνῇ ἔλεγε τῇ Ναθαλίᾳ: «Ὁ Ἀλέξιος εἶνε ληστής!», αὕτη μετ' ἐλαφροῦ μειδιάματος θ' ἀπεκρίνετο: «Ὁχι! . . ἡ καρδιά μου γνωρίζει αὐτὸν καλλίτερον ἢ ὑμεῖς ἡ καρδιά μου μοι λέγει ὅτι οὗτος εἶνε ὁ ἀγαπητότερος πάντων, ὁ ἀγαθώτερος πάντων. Δὲν σᾶς ἀκούω.»

Ἄλλ' ὁ Ἀλέξιος πρῶτος ἤρξατο λέγων:

— Ἀγαπητὴ Ναθαλία! ὀφείλω νὰ σοὶ ἀποκαλύψω τὸ ἀπόρητον τοῦ βίου μου. Ἡ θέλησις τοῦ Ὑψίστου συνήνωσεν ἡμᾶς διὰ παντός· οὐδεὶς ἤδη δύναται νὰ διασπάσῃ τὸν δεσμόν μας. Ὁ σύζυγος τίποτε δὲν πρέπει νὰ κρύπτῃ ἀπὸ τὴν σύζυγόν του. Καὶ λοιπὸν, μάθε, ὅτι εἶμαι υἱὸς τοῦ ἀτυχοῦς βογιάρου Λιουβοσλάβσκη . . .

— Λιουβοσλάβσκη; Εἶνε δυνατόν; Ὁ πατήρ μου μοι διηγήθη, ὅτι ἀπωλέσθη, καὶ ὅτι οὐδεὶς γνωρίζει περὶ αὐτοῦ.

— Ἐκεῖνος δὲν ὑπάρχει ἤδη ἐν τῇ ζωῇ! Ἄκουσον: Σὺ δὲν ἐνθυμεῖσαι, ἀλλὰ θὰ ἤκουσας βεβαίως περὶ τῶν ταραχῶν καὶ στάσεων ἐκείνων, αἵτινες πρὸ τριακονταετίας κατετάραξαν τὴν ἡσυχίαν τοῦ Κράτους. Τινὲς ἐκ τῶν ἐπισημοτέρων φιλοδόξων βογιάρων ἐπανεστήσαν ἐναντίον τῆς νομίμου ἀρχῆς τοῦ νεαροῦ ἡγεμόνος· ταχέως ὅμως ἡ θεία ὀργὴ ἐτιμώρησε τοὺς στασιαστάς, διεσκόρπισεν ὡς σποδὸν τοὺς πολυαριθμούς αὐτῶν συνομώτας, καὶ τὸ αἷμα τῶν κυριωτέρων στασιαστῶν ἔβαψε τὸ ἱκρίωμα. Ὁ πατήρ μου ἐτέθη ὡσαύτως ὑπὸ φρούρησιν, διότι ὑπῆρχον ὑποψίαί τινὲς κατ' αὐτοῦ, καὶ τοὶ ἐντελῶς ψευδεῖς. Εἶχεν ἐχθροὺς κακοὺς καὶ ἐπιβούλους· παρουσίασαν ἀποδείξεις τῆς ἀνυποστάτου προδοσίας του· ὁ πατήρ μου ὠρκίζετο εἰς τὴν ἀθώότητά του, ἀλλ' αἱ περιστάσεις κατεδίκαναν αὐτόν, καὶ ἡ χεὶρ τοῦ ὑπερτάτου δικαστοῦ ἦτο ἕτοιμος νὰ ὑπογράψῃ τὸν θάνατόν του. . . πᾶσα ἐλπίς εἶχεν ἐκλείψει ἐκ τῆς ψυχῆς τοῦ ἀθώου—μόνος ὁ Ὑψίστος ἠδύνατο νὰ σώσῃ αὐτὸν καὶ τὸν ἔσωσεν. Πιστὸς φίλος ἠνοίξε τὴν θύραν τῆς εἰρήνης του καὶ ὁ πατήρ μου ἐκρύβη, συμπαραλαβὼν μεθ' ἐαυτοῦ τοὺς μᾶλλον ἀφοσιωμένους του ὑπηρέτας καὶ ἐμὲ τὸν δωδεκαετῆ υἱόν του. Ἐκτὸς τῶν ὀρίων τοῦ Κράτους οὐδένα διετρέχομεν κίνδυνον· ἀπεμακρύνθημεν εἰς τὴν χώραν ἐκείνην ὅπου ὁ ποταμὸς Σβιά-

γα εἰσρέει εἰς τὸν μεγαλοπρεπῆ Βόλγαν, καὶ ὅπου πολυπληθεῖς λαοὶ λατρεύουσι τὸν ψευδοπροφήτην Μωάμεθ, λαοὶ δεισιδαίμονες, πλὴν φιλόξενοι. Οὗτοι ἐδέχθησαν ἡμᾶς φιλικῶς, ἐζήσαμεν δὲ μετ' αὐτῶν περὶ τὰ δέκα ἔτη· οὐδενὸς ἐστερήθημεν, ἀλλ' ἐθλιβόμεθα ἀδιακόπως, διότι εὐρισκόμεθα μακρὰν τῆς πατρίδος μας· ἐκαθήμεθα ἐπὶ τῆς ὑψηλῆς ὄχθης τοῦ Βόλγα καὶ βλέποντες τὰ κύματά του φερόμενα ἐκ τῆς πατρίδος, ἐχύνομεν πύρινα δάκρυα· πᾶν πτηνὸν ἐρχόμενον ἐκ δυσμῶν (τουτέστιν ἐκ Ρωσσίας), μᾶς ἐφαίνετο προσφιλέστερον· πᾶν δὲ πρὸς δυσμὰς διευθυνόμενον, συνοδεύομεν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῶν ἀναστεναγμῶν μας. Ἐν τούτοις ὁ πατήρ μου ἐξαπέστελλε κατ' ἕτος εἰς Μόσχαν μυστικὸν ταχυδρόμον, καὶ ἐλάμβανεν ἐπιστολάς παρὰ τοῦ φίλου του, αἵτινες πάντοτε τῷ παρεῖχον ἐλπίδας, ὅτι ἡ ἀθώότης μας ἤττην ἢ βράδιον θ' ἀπεδεικνύετο, καὶ ὅτι θὰ δυνηθῶμεν νὰ ἐπανακάμψωμεν μετὰ τιμῶν εἰς τὴν πατρίδα μας. Ἄλλ' αἱ θλίψεις ἀπέξῆραν τὴν καρδίαν τοῦ πατρός μου· αἱ δυνάμεις ἐγκατέλειπον αὐτὸν καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐκαλύπτοντο ὑπὸ πυκνοῦ σκότους. Ἀφόβως ἀνέμενεν οὗτος τὴν προσέγγισιν τοῦ θανάτου του· μ' ἠύλογησε καὶ εἶπεν: «Ὁ Θεὸς καὶ ὁ φίλος μας δὲν θὰ σ' ἐγκαταλείψωσι.»

Ἀπέθανεν εἰς τὰς ἀγκαλὰς μου.

Δὲν σοὶ ὁμιλῶ περὶ τοῦ δυστυχοῦς ὀρφανοῦ· ἐπὶ μῆνας ὀλοκλήρους ἔκλαιον. Εἰδοποίησα τὸν φίλον μας περὶ τῆς συμφορᾶς μου· εἰς ἀπάντησιν οὗτος, ἐκφράζων τὸ ἄλγος του περὶ τῆς τελευταίας τοῦ ἀθώου μάρτυρος, τοῦ ἀποθανόντος εἰς χῶρας ἀλλογενῶν καὶ ταφέντος ἐν γῇ οὐχὶ χριστιανικῇ, ὁ ἐνάρετος οὗτος φίλος μ' ἐκάλεσεν εἰς Ρωσίαν. «Τεσσαράκοντα βέρστια ἀπὸ τῆς Μόσχας (ἔγραφεν οὗτος) ἐν πυκνῷ, ἀδιαβάτῳ δάσει, ὠκοδόμησα μεμονωμένον οἰκίσκον, γνωστὸν μόνον εἰς ἐμὲ καὶ τοὺς πιστοτέρους ἀνθρώπους μου. Ἐκεῖ θὰ διέλθῃς πρὸς καιρὸν ἐν πλήρει ἀσφαλείᾳ. Ὁ ἀπεσταλμένος γινώσκει τὴν θέσιν ταύτην.»

Ἐξέφρασα τὴν εὐγνωμοσύνην μου πρὸς τοὺς φιλοξένους κατοίκους τῶν ἀκτῶν τοῦ Βόλγα· ἀπεχαίρετσα τὸν χλοερὸν τάφον τοῦ πατρός μου· ἡσπασθην καὶ κατέβρεξα διὰ τῶν δακρύων μου ἕκαστον ἄνθρωπον, ἕκαστον βότανον θάλλον ἐπ' αὐτοῦ· ἐπέστρεψα μετὰ τῶν πιστῶν ὑπηρετῶν μου εἰς τὸ πατριὸν ἔδαφος, ἡσπασθην τὸ χῶμα τῆς πατρίδος καὶ εἰς τὴν πυκνότητα τοῦ σκοτεινοῦ δάσους, ἐν τῇ στενῇ ταύτῃ κοιλάδι εὗρον τὸν ἔρημον τοῦτον οἰκίσκον, ἐν ᾧ εὐρίσκεσαι τὴν στιγμὴν ταύτην μετ' ἐμοῦ, προσφιλὲς Ναθαλία. Ἐνταῦθα μὲ ὑπεδέχθη πολὺς γέρων καὶ εἶπε διὰ τρεμύσεως φωνῆς:

— Εἶσαι ὁ υἱὸς τοῦ βογιάρου Λιουβοσλάβσκη! Ὁ αὐθέντης μου πιστὸς φίλος ἐκείνου—ἐκεῖνος, ὅστις ἠθέλησε νὰ γίνῃ πατήρ σου καὶ ὠκοδόμησε τὴν κατοικίαν ταύτην, ἀπέθανεν. Ἄλλ' ἀνεμνήσθη τοῦ ὀρφανοῦ κατὰ τὴν τελευταίαν του. Ἐν-

ταῦθα θὰ εὖρης πάντα τὰ πρὸς τὸν βίον ἐπιτήδεια· θὰ εὖρης θησαυρόν· εἶναι ἰδικά σου.

Ἐσήκωσα τοὺς ὀφθαλμούς μου εἰς τὸν οὐρανόν· εἰδὼν — καὶ τὰ δάκρυά μου ἔρρεον ποταμῶδόν. Τίς ἔσεται βοηθός μου; διελογίσθην, τίς προστάτης μου; ἔμεινα μόνος ἐν τῷ κόσμῳ. Ὑψίστε Θεέ, Σὺ, πρὸς τὸν ὅποιον μὲ ἐνεπιστεύθη ὁ πατήρ μου μὴ μὲ ἐγκαταλείπῃς, τὸν δυστυχῆ.

Κατώκησα εἰς τὴν ἔρημον, εὗρον πληθὺς ἀργύρου καὶ χρυσοῦ, ὀλίγον ὅμως ἐκ τούτων παρηγορήθην. Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἠθέλησα νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν πρωτεύουσάν, ὅπου οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ μὲ γνωρίσῃ. Ὁ γέρον ὑπηρέτης τοῦ εὐεργέτου μου μοὶ ὑπέδειξε διάφορα σημεῖα ἐπὶ τῶν δένδρων, ἅτινα ἔφερον πρὸς τὴν λεωφόρον τῆς Μόσχας, καὶ τὰ ὅποια οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ ἐκτὸς ἡμῶν. Αἱ χρυσαὶ ἡμέραι τῆς νεότητος, ἡμέραι ἀθωότητος καὶ τέρψεως, ἃς διήλθον ἐν τῇ Ρωσικῇ πρωτεύουσῃ, παρίσταντο εἰς τὰς σκέψεις μου, ὡς φαῖδρον ὄνειρον, ἀνεζήτησα τὴν ἀρχαίαν οἰκίαν μας καὶ εὗρον μόνον κενούς τοίχους ἐν οἷς ἐπετερύγιζον νυκτερίδες. — Παγετώδης φρίκη εἰσέδω ἐν τῇ καρδίᾳ μου.

Συχνάκις μετὰ ταῦτα ἠρχόμην εἰς Μόσχαν ξεναγούμενος εἰς ἡσυχόν τι ξενοδοχεῖον καὶ αὐτοκαλούμενος ἄλλοδαπὸς ἔμπορος· συχνάκις ἔβλεπον τὸν ἡγεμόνα, τὸν πατέρα τοῦ ἔθνους· συχνάκις ἤκουον περὶ τῶν ἀγαθοεργιῶν τοῦ πατρὸς σου. Ἐπιστρέφων εἰς τὴν ἔρημον, ἡγωνιζόμην πρὸς τὰ ἄγρια θηρία, ἅτινα ὀφείλομεν νὰ καταστρέφωμεν πρὸς ἰδίαν ἀσφάλειαν· συχνάκις ὅμως ἀφίνων ἐκ τῶν χειρῶν τὸ θήραμα ἔκλειον πικρῶς. Πανταχοῦ ἡσθάνομην πληξίν — καὶ εἰς τὸ πυκνὸν δάσος καὶ ἐν μέσῳ τοῦ λουοῦ. Μετ' ἄλλους διηρχόμην τὰς ὁδοὺς τῆς πρωτεύουσας καὶ, θεωρῶν τοὺς ἀνθρώπους, οὓς συνήντων, διελογίζομην: Πηγαίνουσιν οὗτοι πρὸς τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους των· τοὺς ἀναμένουσι, θὰ χαροῦν διὰ τὸν ἐρχομὸν των. Ἐγὼ δὲν ἔχω νὰ ἐπισκεφθῶ κανένα· ἐμὲ οὐδεὶς ἀναμένει! Πολλάκις μοὶ ἐπῆλθεν ὁ πόθος νὰ πέσω πρὸς τῶν ποδῶν τοῦ ἡγεμόνου νὰ πείσω αὐτὸν περὶ τῆς ἀθωότητος τοῦ πατρὸς μου, περὶ τῆς πίστεώς μου πρὸς αὐτὸν καὶ νὰ ἀναθέσω ἐμαυτὸν εἰς τὴν εὐσπλαγχνίαν του· ἀλλὰ κραταῖαί τις καὶ ἀόρατος χεὶρ μὲ ἐμπόδιζε νὰ ἐκτελέσω τὸν σκοπὸν τοῦτον.

Ἐπῆλθε τὸ ζοφερόν φθινόπωρον, ἐπῆλθεν ὁ πληκτικὸς χειμῶν, καὶ ἡ ἐν τῷ δάσει ἀπομόνωσίς μου κατέστη ἐπὶ μᾶλλον ἀφόρητος. Ἐπεσκεπτόμην τὴν πόλιν συχνότερον καὶ — σὲ εἶδον, ὠραία Ναθαλία. Μοὶ ἐφάνης ὡς ἄγγελος τοῦ Θεοῦ. — Ὅχι! λέγουσιν, ὅτι ἡ λάμψις τῶν ἁγγέλων ἀποθαρσύνει τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὅτι δὲν δύναται τις νὰ παρατηρήσῃ αὐτοὺς ἐπὶ μακρὸν· ἐνῶ ἐγὼ θέλω νὰ σὲ βλέπω ἀδιακόπως.

Εἶδον ἄλλοτε πλείστας ὠραίας νεάνιδας, ἐθαύμασα τὰ θέλητρά των καὶ συχνάκις διελογίζομην: Οὐδὲν ὠραιότερον τῶν παρθένων τῆς Μόσχας ἔπλασεν ὁ Θεός,

ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ ἔβλεπον αὐτάς, ἐνῶ ἡ καρδιά ἐσίγα καὶ δὲν συνεκινεῖτο — μοὶ ἐφαίνοντο ξένοι. Σὺ ὅμως ἐκ πρώτου βλέμματος ἐνέχυσας πῦρ ἐν τῇ καρδίᾳ μου· δι' ἐνὸς βλέμματός εἵλκυσας πρὸς ἑαυτὴν τὴν ψυχὴν μου, ἥτις αὐθωρεῖ σὲ ἡγάπησεν ὡς συγγενῆ της. Ἐπόθουν νὰ ριφθῶ καὶ σὲ θλίψω ἐπὶ τοῦ στήθους μου, τοσοῦτον ἰσχυρῶς, ὥστε ὁ ἀποχωρισμός μας νὰ καθίσταται ἀδύνατος.

Ἐφυγες καὶ μοὶ ἐφάνη ὅτι ἐκρύβη ὁ ἥλιος καὶ ἐπῆλθεν ἡ νύξ.

Ἰστάμην ἐπὶ τῆς ὁδοῦ καὶ δὲν ἡσθάνομην τὴν χιόνα, ἥτις μὲ ἐκάλυπτε· τέλος συνῆλθον, ἤρχισα νὰ ἐρωτῶ, ἵνα μάθω ποῖα τίς εἶσαι, ἐπέστρεψα εἰς τὸ ξενοδοχεῖον καὶ μόνον περὶ τῆς προσφιλοῦς θυγατρὸς τοῦ βογιάρου Ματθαίου ἐσκεπτόμην. Ὁ πατήρ μου συχνάκις μοὶ διηγῆθη περὶ τοῦ ἔρωτος, ὃν ἡσθάνθη πρὸς τὴν μητέρα μου ὅτε τὸ πρῶτον εἶδεν αὐτήν, καὶ ὁ ὅποιος δὲν ἔδιδεν αὐτῷ ἡσυχίαν μέχρι τῆς στέψεώς του μετ' αὐτῆς. Τὸ αὐτὸ αἰσθάνομαι καὶ ἐγώ, ἐσκέφθην, καὶ οὔτε ἡσυχος οὔτε εὐτυχῆς θὰ εἶμαι ἄνευ τῆς Ναθαλίας. Ἀλλὰ πῶς νὰ ἐλπίσω; Ὅθι συγκατατεθῇ ὁ εὐνοούμενος τοῦ τσαρικοῦ βογιάρου, νὰ ὑπανδρεύσῃ τὴν θυγατέρα του μετ' ἀνθρώπου, ὁ πατήρ τοῦ ὁποίου θεωρεῖται ἐγκληματίας; Ὡ, ἂν μὲ ἡγάπα... Μετ' αὐτῆς, ἡ ἔρημος εἶνε προτιμητέα τῆς λευκολίθου Μόσχας.

Ἰσως ἡπατήθην νομίσας ὅτι μὲ ἡτένισεν εὐμενῶς... Ἀλλ' ἡπατήθην, εἶνε βέβαιον. Τί ποιητέον; Τοιαύτη εὐτυχία δὲν ἐπέρχεται αἰφνιδίως! — Ἐπῆλθεν ἡ νύξ καὶ παρήλθε, χωρὶς νὰ κλείσω τοὺς ὀφθαλμούς μου. Παρίσταντο πάντοτε ἐνώπιόν μου καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ μου — ποιούσα τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ διὰ τῆς λευκοτάτης χειρὸς σου, ἣν ἔκρυπτες ἀκούθως ὑπὸ τὴν καστορίνην μελωτήν σου τὴν ἐπαύριον ἡσθάνθη σφοδρὰν κεφαλαλγίαν καὶ μεγίστην ἀδυναμίαν, ἐξ ἧς ἠναγκάσθην νὰ οἰκουρήσω ἐπὶ δύο ἡμέρας.

Μάλιστα! διέκοψεν ἡ Ναθαλία, μάλιστα! ἐγνώριζον τοῦτο· ματαίως δὲν ἐπληττεν ἡ καρδιά μου. Οὔτε τὴν ἀκούουσα, οὔτε τὴν τρίτην ἡμέραν ἐφάνης εἰς τὴν λειτουργίαν.

Ἐν τούτοις, καὶ ἡ νόσος αὐτῇ δὲν μ' ἐμπόδιζε νὰ σκέπτομαι περὶ σοῦ.

Εἰς τῶν ὑπηρετῶν μου ἦλθεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς σου, εἶδε τὴν τροφὴν σου, καὶ τὴν ἔπεισε νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν μου. Ἀπεκάλυψα πρὸς τὴν γραῖαν τὸν ἔρωτά μου· παρεκάλεσα, ἐξώκισα αὐτήν, τὴν ἐβεβαίωσα περὶ τῆς εὐγνωμοσύνης μου — τέλος συγκατένευσε νὰ μὲ βοηθήσῃ. Τὰ λοιπὰ τὰ γνωρίζεις. Σὲ εἶδον εἰς τὴν ἐκκλησίαν — ἐνόησε ἐκολακευόμην ὅτι ἀγαπῶμαι, παρατηρῶν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σου τρυφερὰν συμπάθειαν καὶ ἐρύθημα ἐπὶ τοῦ προσώπου σου, ὅποτε συνηντῶντο τὰ βλέμματά μας — ἐπὶ τέλους ἀπεφάσισα νὰ γνωρίσω τὴν τύχην μου — ἔπεσα πρὸς τῶν ποδῶν σου, καὶ ὁ ἀτυχῆς ὀρφανὸς κατέστη ὁ εὐδαιμονέστε-

ρος τῶν ἀνθρώπων. Ἡδυνάμην λοιπόν, κατόπιν τοιαύτης ὁμολογίας, νὰ σ' ἀποχωρισθῶ; Ἡδυνάμην ἄρα νὰ ζήσω ὑπὸ ἄλλην στέγην, καὶ κατὰ πάσαν στιγμὴν ν' ἀνησυχῶ, καὶ κατὰ πάσαν στιγμὴν νὰ σκέπτομαι: Ζῇ ἄρα; Μήπως κινδυνός τις ἀπειλῇ αὐτήν; Μήπως πλήττει ἡ καρδιά της; Ἀ! μήπως ἡρραβωνίσθη τὴν ὠραίαν πλούσιόν τις καὶ ἐπιφανῆς γαμβρός; Ὅχι, ὄχι! Δὲν μοὶ ἀπέμεινεν ἄλλο παρὰ ὁ θάνατος ἡ ἡ συμβίωσις μετὰ σοῦ! Ὁ χωρικός ἱερεὺς, ὁ ὅποιος ἔσπεψεν ἡμᾶς, ἐξηγοράσθη· αἱ ἱερεῖαι καὶ τὰ δάκρυά δὲν μου συνεκίνησαν αὐτόν.

Ἡδὴ, γνωρίζεις ποῖός τις εἶνε ὁ σύζυγός σου· ἡδὴ ἐπληρώθησαν ἅπαντες οἱ πόθοί μου. Θλίψις, μελαγχολία, ἔρρετε! Ἡδὴ, δὲν ὑπάρχει δι' ἡμᾶς θέσις ἐν τῇ μονήρῃ κατοικίᾳ μου. Ἡ Ναθαλία μου μὲ ἀγαπᾷ, ἡ Ναθαλία μου εὐρίσκεται πλησίον μου! Ἀλλὰ βλέπω καταβεβλημένους τοὺς ὀφθαλμούς σου· ἔχεις ἀνάγκην ἡσυχίας, ἀγαπητῇ μου. Ἡ νύξ παρέρχεται, ταχέως δὲ τὸ ρόδινον χρῶμα τῆς αὐγῆς θὰ βάψῃ τὴν ἀνατολήν.

Ἐπεται τὸ τέλος.

[Κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ ρωσικοῦ Α. Γ. Κωνσταντινίδου].

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων πωλοῦνται τὰ ἐξῆς βιβλία:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλευθέρᾳ ταχυδρομικῶν τελῶν].

«Τὰ Δράματα τῶν Παρισίων», μυθιστορία Ponson-De-Terrail, τόμοι ὀκτώδεες 3 Δρ. 6 (7)

«Αἱ Φύλακες τοῦ Θησαυροῦ», μυθιστορία Ἐμμ. Γουζαλὲς Δρ. 1,50 (1,70)

«Αἱ Νύκτες τοῦ Βουλευτῆρος», μυθιστορία Pierre Zaccane (τόμοι δύο) Δρ. 3 (3,30)

«Αἱ Κατακόμβαι τῆς Ἰουλλίης», μυθιστορία H. Emille Chevalier Δρ. 1,50 (1,70)

«Ὁ Υἱὸς τοῦ Μοντεχρίστου», μυθιστορία ἐκ τοῦ γαλλικοῦ μεταφρασθεῖσα (τόμ. 4) Δρ. 7 (7,50)

«Ὁ Διάβολος - Σίμων», μυθιστορία Ponson-De-Terrail Δρ. 1,50 (1,70)

«Αἱ Ἐγθραὶ Μητέρες», μυθιστορία Catulle Mendès Δρ. 1,50 (1,70)

«Τὰ Ἐκατομύρια τοῦ κ. Ἰωραμί», μυθιστορία Αἰμιλίου Ρισβούργ (τόμ. 2) Δρ. 7 (7,50)

«Αἱ Νύκτες τῆς Χρυσῆς Οἰκίας», μυθιστορία Pouson - De - Terrail Δρ. 1,50 (1,70)

«Ὁ Πύργος τῶν Φασμάτων», μυθιστορία Ἐαβιέ - Δὲ - Μοντεπὲν Δρ. 1,50 (1,70)

«Τὰ Ἀπόκρυφα τῶν Ἰνδιῶν», μυθιστορία Ἐαβιέ - Δὲ - Μοντεπὲν (τόμ. 2) Δρ. 3 (3,30)

«Ὁ παπᾶ - Κωνσταντίνος», μυθιστορία Ἀλεβὺ Δρ. 1,50 (1,70)

«Ἡ Ἀδελφοῦλα», μυθιστορία E. Μαζὺ (τόμοι 2) Δρ. 2,50 (2,80)

«Τοχαῖον Συμβάν», διήγημα πρωτότυπον, ὑπὸ Λεωνίδα Π. Κανελλοπούλου Δρ. 1 (1,10)

«Τὰ Ὑπερᾶ τῶν Παρισίων», μυθιστορία Pierre Zaccane Δρ. 4 (4,20)

«Παράπτωσις καὶ Μεταμέλεια», ἥτοι «Ἀπομνημονεύματα Ἀλίκης δὲ - Μερβίλλ», μυθιστορία Maximilien Perrin (ὁλόκληρον τὸ ἔργον) δραχμὰς 3,50 (3,70)

«Ἡ Πλωτὴ Πόλις» μυθιστορία Ἰουλί v Βέρν, Δρ. 1 (1,20)

«Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων», μυθιστορία Β' - κτωρος Οὐγγῶ, μετάφρασις I. Καρασσούσα (τόμοι 2) Δρ. 4 (4,30)

Ποιήματα Ἀθανασίου Χρηστοπούλου λεπ. 50

» Σολωμοῦ » 50

» Βηλαρᾶ » 50